

О-те ЕРАТРИЛЪР УСЛЪНЦА ДЖЕФ АБОТ Авторът на АДРЕНАЛИН

Те ме натопиха. Те отвлякоха сина ми.
Те ще си платят...

The Last Minute
Copyright © 2012 by Jeff Abbott
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012

ISBN: 978-954-389-200-6

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

На Шърли Стюарт

Първа част

Много лична война

1.

Манхатън, Горен Уест Сайд

Почуках на зелената врата и осъзнах, че през следващите пет минути или ще съм мъртъв, или ще узная истината.

Мъжът отвори вратата точно когато вдигнах нетърпеливо юмрук да потропам още веднъж. Не приличаше на човек, който търгува с човешки живот. По-скоро напomniaше счетоводител. Носеше тъмен костюм, разхлабена вратовръзка на сребристи и розови ивици, а по лицето му се четеше леко изтощение и раздразнение. Очилата му бяха със стоманени правоъгълни рамки. Устните му лъщяха мазно от тайландска храна, а остатъците от порцията му — сигурно последната — ароматизираха въздуха.

Погледна ме, погледна дребничката жена до мен и накрая си погледна часовника.

— Закъсняхте, господин и госпожо Дъруот — каза той. — Седна минута.

Изявлението му съдържаше няколко неточности. Първо, името ми не е Дъруот. Второ, жената до мен, Мила, не ми е съпруга. Трето, дойдохме навреме; дори почаках малката стрелка да подмине дванайсет, преди да почукам. Все пак повдигнах отстъпчиво рамене, мъжът отвори вратата и с Мила влязохме. Той я огледа. Само за секунда, но го забелязах. Тя стрелна с очи двамата дебеловрати главорези, застанали до масата. После сведе поглед, сякаш уплашено.

Добро представление. Мила не би се стреснала и от гигантска бяла акула.

Протегнах ръка за поздрав към счетоводителя.

– Франк Дъруот. Това е съпругата ми Лилия.

– Господин Бел.

Той не пое ръката ми и аз я отпуснах. Позасмях се смутено, за да подсиля ефекта. Носех джинси и тъмносин блейзер с розово поло под него. Мила беше открила някаква ужасна пола с флорален десен, която сигурно отговаряше на представата ѝ за стила на американска домакиня от предградията. Стискаше розова дамска чантичка. Изглеждахме по-скоро като кандидати за членство в провинциален клуб, отколкото като участници в нелегално осиновяване.

– Мислех, че срещата е поверителна – казах.

Мила пристъпи до мен, сякаш се страхува.

Счетоводителят избърса със салфетка следите от тайландска храна по устата си. Прииска ми се да го стисна за гушата, да го блъсна в стената и да го принудя да ми каже къде е синът ми. Но за да не убият момчето ми, трябваше да изиграя ролята си на нервен кандидат-родител от предградията.

– Обърнете се към стената – нареди един от здравенациите. Червената му коса стърчеше нагоре, лунички колкото речни камъчета осейваха лицето му. – И двамата.

Послушахме го. Оставих малкото платнено куфарче, което носех.

Не спорих. Предполагаше се да съм нервен – примерен гражданин, какъвто бях в далечното минало, но не и сега. Никакви микрофони, никакви оръжия. Само моето неповторимо „аз“ и гневът, стаен дълбоко в гърдите ми. Червенокосият щателно ме претърси. После повтори процедурата с Мила.

– Франк – обади се тя поуплашено. Добра актриса.

– Още малко търпение, скъпа. Само минутка – успокоих я. – После ще вземем нашето бебче.

Тя въздъхна примирено като жена, която копнее тази сделка да ѝ открие пътя към щастието.

– Господин и госпожа Дъруот са чисти, господин Бел – каза червенокосият и отстъпи назад.

Стиснах за миг ръката на Мила.

– Седнете, господин Дъруот – каза счетоводителят. – Извинете ме за бъркотията. Решихме да вечеряме рано. Обикновено не се срещам с клиенти нощем.

Знаех, че по това време на денонощието счетоводителят вече пътува с влака към Ню Джърси. Бях претършувал всяко кътче от живота му – съпруга, едногодишно бебе, ипотека за уютен дом, многообещаващо бъдеще.

Всички сладостни подробности, които навремето имах и аз, но ги бях изгубил.

Счетоводителят и главорезите му ме огледаха. Нека си гледат, помислих си. Бях се подготвил.

Единият отвори куфарчето. Изсипа тухличките с банкноти върху масата и започна да ги сортира.

Господин Бел ме погледна.

– Със съпругата ми – излъгах – три години опитваме безуспешно да имаме дете. Бракът ни е разклатен. Изгарям от нетърпение да ѝ подаря здраво и щастливо дете.

– Може да си осиновите.

– Да. Но... хмм... не искам добросъвестни социални работници да проверяват бизнеса ми. Искаме просто да се сдобием с дете.

Мила се премести по-близо до мен.

– Проверили сте ни, нали? Дошли сме да си изберем бебе.

– Не е толкова лесно, госпожо Дъруот.

– Донесох първоначалната вноска. Посочваме си дете и го вземаме.

Той примигна.

– Така се договорихме.

– Всички пари са тук, господин Бел.

Червенокосият ги бе преброил с прецизната бързина на човек, свикнал да борави с купища пачки.

– Двайсет хиляди долара.

– Открихме някои аномалии в биографията ви – каза господин Бел.

– Аномалии? Какво означава тази дума? – учуди се Мила. Източноевропейският ѝ акцент прозвуча по-отчетливо.

– Хмм... нередности, госпожо Дъруот.

Затаих дъх. Много, много предпазливо бяхме фалшифицирали самоличностите си. Мила ги беше подготвила, докато се мъчехме да открием следа към единствената улика за местонахождението на сина ми – снимка на жена, излизаща от частна клиника в Страсбург, Франция, малко след раждането на детето ми. Разбрах, че е продала сина ми. Все още не знаехме коя е жената, но благодарение на многобройните източници на Мила бяхме намерили нейна снимка от охранителна камера. Седмица след раждането на детето жената излизаше от терминала на нюйоркското летище с този мъж. Господин Бел, чието лице присъстваше в криминалните досиета на щата Ню Йорк. Преди шест години беше осъден за злоупотреба и освободен с подписка. Сравнихме го със снимката от летището. Открехме къде живее, къде работи и кои са съдружниците му. Тягостна, мудна детективска работа, но се отплати. Представихме се за потенциални осиновители на дете, осигурихме си биографии, уговорихме си тази среща, за да си вземем син или дъщеря.

Но сега...

– Не открехме достатъчно данни за госпожа Дъруот, преди да пристигне от Румъния.

Мила беше от Молдова, но езиците си приличат. Тя се обърна към мен и каза на молдовски:

– Ще трябва да ги убием.

Насилих се да се усмихна.

– Не разбира какво имате предвид – казах на господин Бел на английски.

– Обяснихте, че сте се запознали с госпожа Дъруот чрез брачна интернет агенция, която намира източноевропейски съпруги на мъже от западни държави.

– Да. Какво значение има? Донесохме парите. Искаме дете.

– Тя е румънка, защо не си осиновите оттам? – каза господин Бел. – Можете да отидете в Източна Европа и да си купите дете, както сте си купили съпруга – ухили се той.

Историята ни нещо не се връзваше. Или ни пробвах. Придадох си разярено изражение.

– Няма значение откъде е детето. Казах ви, че не мога да използвам редовни канали.

– Като повечето ни клиенти, господин Дъруот. Значи разбирате защо се налага да бъдем толкова предпазливи. Потенциалните ни родители са... опасни хора.

– Бизнесът ми засяга само мен. Предоставих ви необходимата информация. Всичко останало може да ни компрометира.

– Мен или вас? – попита господин Бел.

– Скъпа, да си приберем парите – казах на Мила. – Тръгваме си.

Продължих да разигравам гневната карта.

– Не пипайте парите, госпожо Дъруот – каза Бел.

– Сключихме сделка – посочих лаптопа върху масата. – Плащаме депозит, избираме си бебе от списък, взимаме го и плащаме останалото.

– Имаме право да откажем на всеки, който ни притеснява.

– Какъв е проблемът? – попита Мила. – Сигурно е недоразумение. Лесно ще го разрешим – опита се да му се усмихне лъчезарно тя.

– Твърдите, че сте Лилия Розан от Букурещ, емигрирала преди три години.

– Не твърдя. Наистина съм.

– Въпросната Лилия Розан понастоящем е в онкологично отделение в Ню Джърси.

Грешка. Бяхме използвали неподходяща самоличност. Господин Бел поизопна рамене. Беше нервен, но мускулите бяха на негова страна.

– Е, господин Дъруот, искаме да знаем кой сте и коя е чаровната ви госпожа?

– Полицията ни издирва – казах. – Затова излъгахме.

Господин Бел се усмихна.

– Подробности, моля.

Двамата главорези стояха от двете му страни. Не бяха извадили пистолетите си, но и не смятаха, че е необходимо; ние не бяхме въоръжени.

Погледнах към Мила.

– Вижте, парите ни са като на всички останали. Моля ви...

Плешивият застана зад Мила. Тя покри с длан ръчния си часовник.

– Кажете ни кои сте. Веднага. Или той ще се заеме със съпругата ви.

Мила се обърна, събрала длани като за молитва.

– О, не, моля ви, не ме наранявайте. Искаме само да си имаме бебе. Моля ви. Искаме само това.

Той я блъсна към стената. Тя се задържа на крака, но сълзи напълниха очите ѝ.

– Моля ви...

Аз не помръднах. Плешивият ме изгледа и се намръщи погнусено, че му позволявам да блъска жена ми, и в същия миг Мила издърпа часовника от каишката. Свързваше ги тънка стоманена жица. Тя скочи зад гърба на плешивия и уви гаротата около врата му. Часовникът и каишката ѝ служеха като ръкохватки, за да не си пореже пръстите. Викът му тутакси се превърна в гъргорене.

Аз забих юмрук в гърдите на господин Бел. Той се олюля и се приземи върху парите ми. Червенокосият посегна към оръжието си, но за една решителна секунда се поколеба дали да ме застреля, или да спаси приятелчето си, поморавяло зад жицата на Мила. Когато насочи беретата 92FS със заглушител отново към мен – привет, чувство за самосъхранение – аз се хвърлих към него. Блъснах дулото надолу точно когато стреля и той си уцели крака. Изрева и аз забих юмрук в слънчевия му сплит, а после в гърлото му. Той се олюля назад и се вкопчи в оръжието. Беше по-едър от мен. Извих пистолета към гърдите му. Очите му се разшириха, когато осъзна, че дулото ще се пхне под брадичката му. Така и стана. Стиснах ръката му и собственият му показалец натисна спусъка. Фонтан от кръв и плът плисна по лицето му. На него се изписа изненада, преди куршумът да го обезобрази.

Изтръгнах оръжието от пръстите му и се обърнах. Прицелих се в противника на Мила, но той вече беше мъртъв. Тя не е едра, но все пак петдесет килограма, увиснали върху жица, са си петдесет килограма. Гърлото

не може да издържи натиска. Плешивият се беше проснал в краката ѝ. Мила се надвеси задъхана над господин Бел.

– Добре ли си? – попитах я.

Тя кимна. Усетих как в гърлото ми се надига горчилка и я преглътнах.

– Убихте ги – заекна смаяно господин Бел.

Хората констатираха най-очевидните неща, когато са зашеметени.

– Те продават хора – казах. – По-лоши са от всичко, в което бих могъл да се превърна.

– Кой си ти?

Не отговорих. Аз съм мъж, който иска да си върне откраднатото дете. Синът, когото никога не съм виждал, освен на онзи запис, когато го отнася жената, търговка на човешки същества. Моето дете. Бях по-близо от всякога до възможността да го намеря. Спомних си как полагах длан върху корема на съпругата си и усещах мехурчетата движение под кожата ѝ. Знаех, че е бебе, но не знаех, че ще бъде Даниъл, това неповторимо и специално дете, което нямаше да видя със собствените си очи, да прегърна със собствените си ръце.

„Идвам“, казах му.

Дъхът ми излетя като молитва във въздуха.

Господин Бел преглътна. Погледна мъртъвците и устните му потрепераха.

– Добре. Изберете си бебе. Което желаете.

– Искам да е родено на десети януари в частна клиника „Ле Санте“ в Страсбург. В удостоверението за раждане е записан като Жулиен Даниел Бесон, но истинското му име е Даниъл Капра. Тази жена го е изнесла от клиниката. Открихме само, че пътува с белгийски паспорт под името Ана Тримейн. Поразпитах и разбрах, че работиш с Ана Тримейн.

Той кимна немощно. Беше изплашен до смърт. Взираше се в труповите на главорезите и премигваше.

– Къде е синът ми? – попитах много тихо.

– Не е минавал през мен. Ана ще знае. За бога, не ме наранявайте!

– Не ни лъжи.

Мила вдигна часовника-гарота, поаленият от кръв.

– Не лъжа. Честна дума!

Прилекнах до него и притиснах заглушителя – все още топъл – до стилно необръснатата му брадичка.

– Знае ли Ана, че ме подозираш?

– Нине. Отначало отказваме на всички осиновители. Твърдим, че не са подходящи, че биографиите им са съмнителни. Клиентите ни обикновено са толкова отчаяни, че са готови на всичко, за да не ги отхвърлим. Притискаме ги да споделят ценна информация – вътрешна информация за някоя компания – или да ни предложат услуга, от която после да извлечем полза.

Изнудване и шантаж, сякаш нелегалното осиновяване не е достатъчно. Какви мили хора.

– Така значи. Срещаме се. Минаваме теста ти. После какво?

– Обаждам се на Ана. Уговаряме среща. Давате ѝ останалите пари. Тя се обажда по телефона и ви доставят детето.

– Продаден ли е синът ми?

– Казах ти, че не зная. Моля те. Умолявам те!

– Наглеждай го – казах на Мила.

Отворих лаптопа. На екрана се показва каталог в PDF формат. Снимки на бебета. Държави, където са родени. Описание на родителите, ако са известни, но без имена. Пролетният каталог съдържаеше повече от две дузини деца. Прекрасни деца, изнесени на търг. Прегледах го набързо. Нямахте родени във Франция и не виждах причина данните в каталога да са неверни.

– Ще се обадиш на Ана Тримейн и ще ни уредиш среща.

Устните на господин Бел потрепераха.

– Къде живее?

– Мобилният ѝ телефон е с кода на Лас Вегас. Но не винаги се среща там с клиентите – излъга той малко прибързано.

– Лас Вегас ме устройва – реших да улесня Ана Тримейн. – Кажи ѝ, че господин и госпожа Дъруот са си тръгнали и ще бъдат във Вегас утре вечер да вземат детето и да платят.

– Тогава трябва да си изберете.

– Какво?

– Дете. Трябва да си изберете дете.

– Това – посочих бебе, чиято снимка беше на отворената страница от дигиталния каталог.

– Добре – задиша той по-спокойно. – Ще го направя. Моля те, не ме убивай.

– Обади ѝ се. Веднага. Чуя ли една сричка, която не ми харесва, наистина ще те убия.

Увих гаротата на Мила около гърлото му. Кървавата жица увисна върху ризата му и аз я пристегнах, за да усеща стоманата върху мекото си гърло. Дадох му адрес в Лас Вегас, където да се срещнем с Ана Тримейн. Той кимна.

Набра номера. Зачака. Наведох се напред, за да чувам.

– Да?

– Здравсти, Ана, Бел е. Днешната двойка – семейство Дъруот – е проверена. Избраха си.

– Кое?

– Номер четиринайсет.

Чух едва доловимо скрибуцане на писалка върху хартия.

– Добре.

– Не искат да се срещате в Ню Йорк. Мисля, че нямат нищо против да дойдат в Лас Вегас.

Тишина.

– Добре.

– Знаеш ли къде се намира бар „Каньон“? Близко до „Стрип“?

– Чудесно – каза тя. – Любители на джаза.

– Те предложиха мястото. Утре вечер в девет.

Помислих си, че сигурно ще предложи да се видим другаде. Но всяко обществено заведение може да бъде поставено под наблюдение. Нашият бар вършеше работа не по-зле от останалите.

– Добре – съгласи се тя.

– Ще им предам.

– Благодаря.

– Няма защо.

Разговорът замря. Усетих напрежение. Но нищо в думите му не ми се стори уречен знак.

– Добре ли са съпругата ти и децата?
– Да, Ана, благодаря, че попита – преглътна той под жицата. – Тази седмица Брент започва да тренира футбол. Джаред се включи в отбора по плуване.

– О, чудесно! Добре, ще се срещна с Дъруотови утре. Как ще ги позная?

– Тя е дребничка, тъмнокоса. Той е около метър и деветдесет, тъмнорус, със зелени очи. Представителна двойка.

– Кажим им да заемат маса, за предпочитане в дъното. Да ми поръчат мартини с три маслини и да го оставят на масата пред празен стол. Ако не ми хареса нещо в бара, срещата пропада и няма бебе.

– Ще им кажа.

– Много добре – каза Ана. – Дочуване.

Той изключи телефона и го изпусна на пода. Затрепери под жицата и зачака да го убия.

Мила коленичи и го погледна в очите.

– Няма да умреш. Ще говориш. Ще ми кажеш всичко, което знаеш за „Новем солес“.

– За какво?

– „Новем солес“, или „Девет слънца“.

– Какво? Не знам за какво говориш.

– Говоря за престъпната организация, за която работи Ана.

– Познавам само Ана. Тя работи сама.

Навих ръкавите на ризата му. Нямахте татуировка – огнена деветка, превърната в пламтящо слънце – собственическото клеймо на „Новем солес“. В Амстердам го бях видял върху десетки ръце. Проверих ръцете на двамата главорези. Единият имаше татуировка, но тя изобразяваше китайския йероглиф за сполука. Явно не действаше.

– Не работи сама – казах. – Работи за много опасна групировка. Преди месец планираха масово убийство. Прецакаш ли ги, умираш.

Устните на господин Бел затрепериха. Опитваше се да събере смелост. Безуспешно.

– Виждаш ли ги? – Мила посочи телата.

Той кимна.

– Няма да заприличаш на тях, стига да не създаваш неприятности. Ще те заключим някъде и ще почакаш, докато се погрижим за Ана. Ще разкажеш на хората ми всичко, което знаеш за Тримейн и за бизнеса ѝ – каза Мила. – Всичко. После ще се върнеш при семейството си и ще стоиш далеч от нелегалните канали. Имаш деца, нали?

Той кимна.

– Обади се на съпругата си. Кажим ѝ, че трябва да отпътуваш за няколко дни. После се обади в офиса си.

Той закима енергично, изпълнен с надежда, че ще живее.

Когато приключи, ѝ подаде телефона. Тя взе белезници от единия мъртвец и го закопча. Забелязах как се разтрепера от облекчение. Щом му слага белезници, значи няма да го убие.

Най-сетне бях открил информацията, която ми трябваше. Щях да намеря сина си.

2.

Кейбъл Бийч, Бахамите

Беше нарушение на правилата, което се наказва със смърт. Негов проект, негов провал. Единственият му щит беше фактът, че има достъп до множество тайни, които им осигуряват работа и печалби. Той пригладя тънкия кичур руса коса, който разполовяваше скалпа му – къса мохиканска грива – и придърпа сакото на костюма „Армани“. Излезе на верандата на голямата къща и зачака другите осмина да пристигнат в съгъстяващия се мрак.

Дъжд се сипеше върху плажа, вятър шибаше вълните. Мълнии разкъсваха небето и светът изглеждаше боядисан в сиво. Край мокрия плаж се виеше също тъй мокро шосе със знак, че е затворено за ремонт. В рамките на два часа осем коли прекосиха потъмнелия от дъжда асфалт и заобиколиха обруления от вятъра знак без ни най-малко колебание. Всеки от осемте автомобили „Линкълн Навигатор“ с тъмни стъкла срещу любопитни очи беше нает от местна компания, която по принцип превозваше филмови актьори и рок звезди.